

В касационната жалба на Д. Х. Д. се обжалва изцяло решението като неправилно, поради необоснованост, нарушение на материалния закон - отменително основание по чл. 209, т. 3 АПК, както и съществено нарушение на административно производствените правила, нарушенията на които е касационно основание по чл. 209, т. 3 АПК. Поддържа, че мотивите към решението не съдържат обсъждане на обжалваните разпоредби, приетата квалификация на общ акт не се съдържа в мотивите към определение № 1441/16.02.2022г. по адм. дело № 5604/2021г. на ВАС. Поддържа също така, че не се обсъждат разпоредбите на чл. 31 от Закона за адвокатурата и Законът за адвокатурата не е споменават нито веднъж. Поддържа, че липсват мотиви относно твърдяната нищожност на разпоредбите. Поддържа също, че оспорените разпоредби имат нормативен характер поради многократното си правно действие.

Ответникът, Главен прокурор на Република България чрез процесуален представител взема становище за неоснователност на жалбите, по съображения, изложени и в писмен вид.

Представителят на Върховна прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбите.

Върховен административен съд, шесто отделение като взе предвид касационните жалби с доводите в тях, доводите на ответника, обжалваното решение, доказателствата по делото и изискванията на закона констатира следното:

Касационните жалби са подадени в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, поради което са процесуално допустими и разгледани по същество основателни по следните съображения:

Производството пред административния съд е образувано по жалба на Д. Х. Д. срещу чл. 8, ал. 4 и ал. 6 и чл. 9, ал. 1 от Инструкцията за деловодната дейност и документооборота в Прокуратурата на Република България/ПРБ/, утвърдена със Заповед № РД-02-7 от 7.04.2016г., изменена и допълнена със заповед № РД-04-459 от 27.12.2018г. на главния прокурор. Възраженията са за нищожност, респективно отмяната им като незаконосъобразни. Правният интерес е мотивиран с качеството на адвокат. Поддържа, че не е обнародвана, издадена е при липса на компетентност и е незаконосъобразна, поради противоречие с чл. 29 и чл. 31 от Закона за адвокатурата. Поддържа, че е въведен разрешителен режим на достъп на адвокатите до прокурорски преписки и досъдебни производства, който пречатства изпълнението на основната дейност на адвоката да осигурява правна защита и съдействие относно правата и законните интереси на физическите и юридическите лица. В производството пред съда е конституирана като жалбоподател и адвокат П. Стоевска.

Производството е било на разглеждане пред Върховен административен съд, който с Определение № 1441/16.02.2022г. по адм. дело № 5604/2021г. е приел подсъдност пред административен съд София град на когото изпратил делото за разглеждане.

Приел в мотивите към определението, че обжалваната инструкция не е нормативен административен акт, тъй като не покрива признаците по чл. 7, ал. 3 ЗНА, като в случая на конкретно атакуваните разпоредби е решаващ правният ефект на акта, който в случая засяга субективни права и законни интереси на жалбоподателката.

В мотивите към обжалваното решение съдът е приел, че обжалваната инструкция е общ акт, каквато квалификация не е дадена от Върховен административен съд в цитираното определение № 1441/16.02.2022г. на ВАС по адм. дело № 5604/2021г. Прието е, че според съдържанието и адресатите е вътрешен акт, оспорването за незаконосъобразност е извън срока, а доводите за нищожност са неоснователни, поради което оставил без разглеждане жалбата в една част и прекратил в останалата част за незаконосъобразност на акта.

Така постановеното решение е неправилно като необосновано и в нарушение на материалния закон, както и постановено в нарушение на съдопроизводствените правила в граничната хипотеза на липса на мотиви.

Видно от подадената жалба, доводите са насочени срещу разпоредби от цитираната инструкция с доводи за нищожност и незаконосъобразност. На първо място съдът следва да определи характера на оспорения акт, като нормативен административен, общ административен или вътрешно служебен акт, с външно действие или правила по чл. 13 АПК.

Тази характеристика очертава предмета на спора в контрола за законосъобразност и валидност на оспорения административен акт или акт на администрацията.

В цитираното определение на Върховен административен съд се посочва, че акта не е нормативен, но не се посочва, че е общ административен, поради което възприемането на такава квалификация без обсъждане според съдържанието и действието на оспорените разпоредби е нарушение на съдопроизводствените правила. В обжалваното решение не се обсъждат доводите на жалбоподателите за външно действие спрямо трети лица на оспорените разпоредби, има ли противоречие с норми от по висок ранг, които са цитирани в жалбите, въведен ли е разрешителен режим и допустим ли е той, като противоречащ на разпоредбите на специални закони в рамките на правата на адвокатите според Закона за адвокатурата. Такива са доводите по същество в подадената жалба пред съда, на които доводи следва да бъде даден отговор в решението.

Предвид изложеното, решението като неправилно следва да бъде отменено и делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд, при спазване указанията в мотивите към настоящето решение.

Воден от горното и на основание чл. 222, ал. 2, т. 1 АПК Върховен административен съд, шесто отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1935 от 24.03.2023г. на Административен съд София град по адм. дело № 1406/2022г. и ВРЪЩА ДЕЛОТО за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Вярно с оригинала,

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/ ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВ

секретар:

ЧЛЕНОВЕ: /п/ ДЕСИСЛАВА СТОЕВА

/п/ СТЕФАН СТАНЧЕВ